

עמ"ת (חיפה) 35392-06-24 - בכר שחאדה נ' מדינת ישראל

עמ"ת (חיפה) 35392-06-24 - בכר שחאדה ואח' נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עמ"ת (חיפה) 35392-06-24

1. בכר שחאדה

2. אבראהים שחאדה (עציר)

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

[20.06.2024]

כבוד השופט זיו אריאלי

החלטה

1. ערר על החלטת בית משפט השלום בקריות [מ"ת 29064-06-24; סגן הנשיאה, כב' השופט י' טורס] מיום

16.6.24, במסגרתה הורה על מעצרים של המשיבים עד תום ההליכים נגדם.

2. בקצרה ייאמר כי נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה על חוק הכניסה לישראל - הפרת תנאי היתר

(סעיף 12(3) לחוק הנ"ל). על פי כתב האישום, החזיקו העוררים בהיתר שהייה בבתי חולים בישראל, לצרכים

רפואיים. ביום 9.6.24 נמצאו שני העוררים באתר בניה בקרית טבעון, בניגוד לתנאי ההיתר. עם הגשת כתב האישום

הוגשה בקשה להורות על מעצרים של העוררים עד תום ההליכים נגדם. העוררים לא חלקו על קיומן של ראיות

לכאורה. בא כוחם טען כי לא קמה עילת מסוכנות, וכי את החשש להימלטות מאימת הדין ניתן לאיין בחלופה הכוללת

הפקדה כספית וערבויות מתאימות.

3. בית המשפט קמא עיין בתיק החקירה, קבע כי קיימות ראיות לכאורה, וכי העורר 2 נכנס לצורך טיפול - והעורר 1

כמי שאמור ללוות את החולה. חרף זאת נכנסו השניים לישראל, ומיד פנו לקבלת עבודה, ולא לקבלת טיפול רפואי.

העוררים לא הציגו כל הזמנה לטיפול או מסמך המלמד על כך שהתכוונו לקבל טיפול. נקבע כי עילת מעצר מתקיימת

בבירור - הן מסוכנות והן חשש להימלטות.

4. נקבע כי קמה עילת מעצר שעניינה מסוכנות, הדברים נכונים ביתר שאת בתקופה רגישה זו. יש לזקוף לזכות

המשיבים את עברם הנקי. אשר לעילת החשש להימלטות - נקבע כי חרף מצב החירום בו שוהה המדינה - אין לקבוע

כלל לפיו לעולם יוותרו שוהים בלתי חוקיים במעצר עד תום ההליכים. עם זאת ברי כי המצב הביטחוני משליך על

אפשרות מתן האמון במשיבים כי יתייצבו להמשך משפטם. נקבע כי אין די בערובה שהוצעה. מדובר במי שהפרו את

האמון שניתן בהם. ניתן להם היתר שהייה מטעמים הומניטריים, אלא שהמשיבים עשו בהיתר שימוש שונה. משאין

בערובה כדי להשיג את תכלית המעצר - הורה בית המשפט קמא כי העוררים יעצרו עד תום ההליכים נגדם.

- מכאן הערר.
5. לטענת הסנגור - העוררים עברו את המסגרת הביטחונית ומכאן שלא קמה עילת מעצר של מסוכנות. נטען כי אין מקום לכרוך בין המצב המלחמתי בו שרויה המדינה לבין עניינם של העוררים. מעשיהם של העוררים מהווים "חריגה מנהלית מתנאי ההיתר". לא היה מקום לקבוע כי אין לתת בהם אמון.
6. המשיבה סומכת ידיה על החלטת בית המשפט קמא.
7. בתום הדיון נטלתי לעיוני את תיק החקירה.
8. לאחר שעיינתי בתיק החקירה, ונתתי דעתי לטענות הצדדים - נחה דעתי כי דין הערר להידחות.
9. לא מצאתי בהחלטת בית המשפט קמא כל שגגה. בשונה מטענות הסנגור, בית המשפט קמא לא "התעלם" ולו מטענה אחת שעלתה בפניו. החלטת בית המשפט קמא מפורטת, מנומקת וסדורה, דבר דבור על אופניו. עיינתי בתיק החקירה וסבורני כי אכן בידי המשיבה ראיות לכאורה לביסוס המיוחס לעוררים בכתב האישום. לעורר 2 היתר כניסה לישראל, למטרת צרכים רפואיים. ואילו לעורר 1 היתר כניסה למטרת ליווי חולה. על אף האמור, נכנסו השניים לישראל כאשר מטרת הכניסה היא עבודה - כך עולה מהודעת המשיב 1 מיום 11.6.24, ש' 25. לטענתו (בהודעה מיום 9.6.24, ש' 20) השניים נכנסו לישראל על מנת לעבוד "ואחר כך ללכת לבית חולים". אף המשיב 2 ציין בהודעתו מיום 9.6.24, ש' 17, כי נכנס לישראל לצורך עבודה, ועל מנת לממן טיפול רפואי, שכן לטענתו הוא לוקה במחלת לב. ואולם, העוררים לא נתפסו כשברשותם מסמכים רפואיים, לא הפנייה רפואית או תור לבדיקה, ואף לא כל תיעוד אחר המלמד כי יש ממש בטענה כי נכנסו לישראל על מנת לקבל טיפול רפואי לאחר העבודה. לפיכך, בצדק קבע בית המשפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה לביסוס אשמתם של המשיבים.
10. אשר לעילות המעצר, מקובלת עלי קביעת בית המשפט קמא לפיה קמות שתי עילות - הן מסוכנות והן חשש לשיבוש הליכי משפט, על דרך של הימלטות מאימת הדין.
11. לעניין החשש להימלטות מאימת הדין, הרי שעילה זו קיימת 'בימים כתיקונם' ביחס לנאשם אשר מרכז חייו בשטחי הרשות, על כל המשתמע מכך לעניין אפשרות אכיפת צווי הבאה והבאתו של נאשם אשר אינו מתייבב להמשך משפט. על פי רוב, זו העילה הדומיננטית מקום בו מוגשת בקשה למעצר עד תום הליכים בעניינו של נאשם בעבירה על חוק הכניסה לישראל.

- עילה זו מתעצמת נוכח המצב הביטחוני השורר במדינה, מאז ה-7.10.23. מדינת ישראל נמצאת במצב מלחמה. מעברי הגבול סגורים, כוחות משטרה ואכיפה מופנית לביצוע משימו ביטחון דחופות. אף מדיניות מתן אישורי כניסה ושהיה, עברה שינויים ותמורות. מכל מקום, במצב הנוכחי היכולת לפקח על תנאי שחרורם של נאשמים המתגוררים בשטחים ולאכוף את הגעתם לישראל - אפסית. בימים אלה תלויה הגעתו של תושב הרשות לדיונים במשפטו - בעיקר ברצונו הטוב ובמידת המאמצים שהוא מוכן להשקיע לשם כך.
12. אין משמעות הדבר כי יש לאמץ כלל קטגורי לפיו שוהים בלתי חוקיים ייעצרו עד תום ההליכים נגדם. בצדק הפנה בית המשפט קמא בעניין זה לבש"פ 7751/23 אבו עואד נ' מדינת ישראל (26.10.23). מנגד, לא ניתן להתעלם מהמצב הביטחוני השורר במדינה, ומכאן שלא נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא, עת "כרך" (כלשון הודעת הערר) בין המצב הביטחוני ובין עילות המעצר בעניינם של העוררים.
13. הדברים נכונים גם ביחס לעילת המסוכנות. עילה זו מתעצמת בימי מלחמה. ובהקשר זה אין בידי לקבל את טענת העוררים כי אישורי שהייה שברשותם מלמדים על היעדר מסוכנות. אדרבא, מדובר במי שקיבלו היתר שהיה, מוגבלים, ומטעמים הומניטריים - העורר 2 לשם קבלת טיפול רפואי בישראל; העורר 1 - לשם ליווי אחיו החולה. נראה, כי בקשות ואישורים לחוד, ומציאות לחוד. שכן בניגוד למצג שעמד בבסיס הבקשה להיתר כניסה - העוררים נכנסו לתכלית אחרת לחלוטין. ניתן גם לתהות כיצד זה העורר, הלוקה לשיטתו במחלת לב ומבקש להגיע לטיפול בבית החולים - מגלה כשירות לביצוע עבודות טיח.
14. העובדה כי שני העוררים עשו לכאורה שימוש ציני במצב הרפואי של העורר 2, וניצלו לכאורה לרעה את האמון שניתן בהם (מכוחו ניתן להם היתר כניסה לישראל מטעמים רפואיים הומינטריים) - מעלה קושי של ממש ליתן בהם אמון פעם נוספת, כי יתייבבו להמשך ההליכים במשפטם. ואף לעניין מידת האמון שניתן לתת בעוררים בימים אלה, אין לי אלא להפנות לבש"פ 7911/23 אבו טעימה נ' מדינת ישראל (2.11.23), שם נקבע כי המצב הביטחוני החריג בו שרויה המדינה מחייב "זהירות והקפדה מיוחדים".
15. בית המשפט קמא אף נתן לדעתו לשאלת העונש הצפוי לעוררים, ככל שיורשעו בדין. בעניין זה, כידוע, ניכרת מגמת החמרה. לא רק במדיניות האכיפה אלא גם ברף הענישה בגין עבירות על חוק הכניסה לישראל [ור', לשם המחשה, את תיקון מספר 38 לחוק הכניסה לישראל, המלמד גם על החומרה הנוספת שראה המחוקק בביצוע עבירות על חוק הכניסה לישראל בעת מלחמה].
16. סיכומו של דבר, החלטת בית המשפט קמא מבוססת, בראיות ובדין, ולא מצאתי כי קמה כל עילה להתערב בה.
17. הערר נדחה. העוררים יותרו במעצר עד תום ההליכים נגדם. המזכירות תעביר את העתק ההחלטה לצדדים. ניתנה היום, י"ד סיוון תשפ"ד, 20 יוני 2024, בהעדר הצדדים.